

Beregszászi Harangszó

A Beregszászi Szent Kereszt Plébánia hírlevele

III. évf. 45. szám - ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP (2013. 11. 10.)

Olvasmány 2Mak 7,1-2. 9-14 Szentlecke 2Tessz 2,16 - 3,5

V: Betölt engem színed látása, midőn felébredek, Uram.

Jézus mindig türelmes volt, mert tudta, hogy az ember nehezen fogja fel Isten gondolatait. Azért nem lepődik meg a kérdésen, amely a feltámadás hitét nevetségesnek akarta feltüntetni. De felhasználja, hogy rávilágítson az örök élet mibenlétére. Az már beérkezés, részesezés Isten életében, nem pedig bontakozás, erőpróba, mint a földi élet. Az örök élet hite azon nyugszik, hogy Isten ismeri, szereti övéit, nem feledkezik el róluk. Ez az igazság még nyilvánvalóbb lett Krisztus magatartásában.

EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből (Lk 20, 27-38)

Odajárultak Jézushoz néhányan a szadduceusok közül, akik azt tartják, hogy nincs feltámadás, és megkérdezték tőle: "Mester! Mózes meghagyta nekünk: Ha valakinek meghal a testvére, és asszonyt hagy maga után, gyermeket azonban nem, akkor a testvér vegye el az özvegyet, és támasszon utódot testvérének. Volt hét testvér. Az első megnősült, aztán meghalt utód nélkül. Az asszonyt elvette a második, aztán a harmadik, majd sorra mind a hét. De mind így halt meg, hogy nem maradt utód utána. Végül az asszony is meghalt. A feltámadáskor vajon kié lesz az asszony? Hisz mind a hétnak felesége volt." Jézus ezt válaszolta nekik: "A világ fiai nősülnek és férjhez mennek. Akik pedig méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra, nem nősülnek, s nem is mennek férjhez. Hiszen már meg se halhatnak többé, mert az angyalokhoz hasonlítanak, és az Istennek a fiai, mert feltámadtak. Arról, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is beszélt a csipkebokorról szóló részben, ahol az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének nevezi. Isten azonban nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él."

AZ ÉLET IGÉJE - 2013. november

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!” (Ef 4,32)

Konkrét és lényegre törő ez az életprogram. Önmagában is elég lenne ahhoz, hogy másfajta, testvéribb, szolidárisabb társadalmat építhessünk. A kis-ázsiai keresztényeknek javasolt átfogó terv része ez. Az ottani közösségekben megszületett a béke a világ népeit képviselő két csoport, a zsidók és a pogányok között, akik addig megosztottságban éltek.

A Krisztus által nekünk ajándékozott egységet mindig elevenen kell tartanunk, és le kell fordítanunk olyan konkrét társadalmi viselkedésformákra, amelyeket teljes mértékben a kölcsönös szeretet határoz meg. Innen kapjuk az ötleteket, hogyan is alakítsuk kapcsolatainkat:

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!”

A jóindulat azt jelenti, hogy a másik javát akarjuk. „Egyé válunk” a másikkal, önmagunktól teljesen üresen közeledünk hozzá, félretesszük az érdekeinket, az ötleteinket, az előítéleteket, amelyek elhomályosítják a látásunkat. Mindezt azért, hogy így magunkra vehessük felebarátunk minden terhét, gondját, fájdalmát, és osztozni tudjunk az örömeiben.

Azt jelenti, hogy behatolunk a szívébe annak, akivel találkozunk, hogy megértsük gondolkodásmódját, kultúráját, hagyományait, és valamiképpen magunkévá tegyük azokat. Próbáljuk igazán megérteni, hogy mire is van szüksége, és felfedezni azokat az értékeket, amelyeket Isten minden egyes emberi szívbe elültetett. Mindez röviden azt fejezi ki, hogy a körülöttünk lévőként élünk.

A könyörületességen azt értjük, hogy el akarjuk fogadni a másikat olyannak, amilyen. Nem amilyenek mi szeretnénk, más jellemvonásokkal, a miénkkel egyező politikai nézetekkel és vallási meggyőződéssel, a nekünk annyira szemet szűrő hibái vagy szokásai nélkül. Nem! Ki kell tágítani a szívünket, hogy képes legyen befogadni mindenkit, különbözőségével, korlátaival és ügyetlenségével együtt.

A megbocsátás abban áll, hogy a másikat mindig újnak látjuk. A legszebb, a leginkább meghitt kapcsolatokban – a családban, az iskolában, a munkahelyen – is van bőven sűrűlődség, nézeteltérés, ütközés. Végül már nem is szólunk egymáshoz, kerüljük a találkozást. Időnként pedig valóságos gyűlölet verhet gyökeret a szívünkben az iránt, aki másként gondolkodik. Komoly és áldozatos odafigyelést kíván tőlünk, hogy mindenkire úgy tekintsünk nap mint nap, mintha nem ismernénk, mintha egészen új ember lenne. Hogy egyáltalán ne emlékezzünk a sértésekre, inkább borítsunk be mindent szeretettel, szívből megbocsátva, mint Isten, aki megbocsát és elfelejt.

Az vezet igazi békére és egységre, ha jóindulatot, könyörületességet, megbocsátást nemcsak egyénileg gyakorolunk, de együtt is, a kölcsönösségben.

Ahogy a parazsat időnként meg kell mozgatni a kandallóban, hogy be ne borítsa a hamu, ugyanúgy időről időre fel kell éleszteni a kölcsönös szeretetet, és megújítani a kapcsolatainkat mindenkivel, letisztítani róla a közömbösség, a fásultság, az önzés hamuját.

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!”- Ennek a magatartásnak tényekben, konkrét cselekedetekben kell megnyilvánulnia.

Jézus is úgy mutatta meg, mi a szeretet, hogy meggyógyította a betegeket, jóllakatta a tömegeket, halottakat támasztott fel, megmosta tanítványai lábát. Tettek és tettek: ez a szeretet.

Emlékszem egy afrikai családanyára. Átélt, hogy kislánya, Rosangela elveszítette az egyik szemét, mert egy agresszív fiú nádszállal megsebezte, és aztán még ki is csúfolta. A fiú szülei nem kértek bocsánatot, és ez a hallgatás, a kapcsolat hiánya keserűséggel töltötte el az anyát. „Ne bánkódj – mondta neki Rosangela, aki már megbocsátott –, szerencsére a másik szememmel látok!” Később Rosangela édesanyja mesélte: „Egy reggel a kisfiú édesanyja értem küldött, hogy menjek át segíteni, mert rosszul érzi magát. Az első reakcióm ez volt: Na, szép! Most hozzám jön segítségért, pedig van más szomszédjuk is! Pont hozzám, azok után, amit a fia velünk művelt! A következő pillanatban viszont az jutott eszembe, hogy a szeretetnek semmi nem állhat az útjába. Sietve átmentem hozzájuk. Az anyuka nyitotta ki az ajtót, és ájultan zuhant karjaimba. Kórházba vittem, s mellette maradtam, míg az orvosok gondjukba nem vették. Egy hét múlva, ahogy hazakerült, eljött hozzánk és mindent megköszönt. Nagy szeretettel fogadtam, sikerült teljesen meg is bocsátanom. Azóta már helyreállt a kapcsolat köztünk, sőt, egészen megújult.”

A mi napjainkat is kitöltheti a szeretetünket kifejező konkrét, találékony és alázatos szolgálat. Látni fogjuk, ahogy a testvériség és a béke növekszik majd körülöttünk. Chiara Lubich

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2013 novemberében

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelme-seket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

A családok élete a munka és az ünnep jegyében telik. Minthogy a család a társadalom meghatározó alapegysége, olyan lesz a társadalom élete, amilyen a családoké. A családok viszonya az ünnephez és a munkához meghatározza a társadalom ünnephez és munkához való viszonyát is. A családok dolgoznak, tanulnak, értéket állítanak elő, gyarapodnak és növekednek, fejlődik kapcsolatuk Teremtőjükkel, akitől életüket és minden javukat

kapták. Mindezzel nem csak családjukat szolgálják, munkájuk nyomán gyarapszik és fejlődik a társadalom, alakul az Isten és ember közötti kapcsolat. A család munkája nélkül megállna a társadalom világi és vallási élete. Az ünneplő családok teszik valódi ünnepé a munkaszüneti napokat, ők varázsolják a pirosbetűs napokat ünnepnappá. Ha a családok nem ünnepelelnék, ha nem szentelnék a hetedik napot az Úrnak, a társadalom egyhangú és bizonyára értelmetlen termelő gépezetté válna. Családok ünnepei nélkül a társadalom embertelenné válna, és előbb-utóbb felemésztené önmagát.

A társadalom olyan lesz, amilyenek a családok. Hogyan tudjátok a keresztény családeszményt környezetetek számára vonzóvá, követendő példává tenni?

Az ünnep és a munka egymással szoros kapcsolatban van. Munka nélkül ugyanis nem teremthetők meg az ünnep feltételei, és ha nem dolgozhatunk annak biztos tudatában, hogy munkánkat majd megkoronázza az ünnep, akkor munkánk robotolássá silányul. Az ünnephez szükség van anyagi javakra is, ezeket az ember munkájával állítja elő. A keresztény ember nem csupán azért dolgozik, hogy több pénze legyen; tudja, hogy a pénz nem cél, hanem csak eszköz. Jézus példázata a gazdag ember hamis biztonságérzetéről (Lk 12 15-21) rávilágít: hiába van valakinek nagy vagyona, ha nem az Istenben gazdag, nem juthat el a boldogságra. Az ünnep segít tudatosítanunk, hogy mit is jelent Istenben való gazdagságunk. Az ünnepben ugyanis mindig ott van kitárulkozásunk a végtelen felé, kapcsolataink megerősítése Istennel, szereteteinkkel, barátainkkal. Amikor eltölt bennünket az ünnepi öröm, átérezzük: létünk, kapcsolataink és mindenünk, amink van, Isten ajándéka.

A szegénység elleni küzdelem modern világunk egyik jel-szava. Milyen veszélyei vannak ezzel szemben a gazdagságnak? Hogyan tudjátok magatokat és ünnepeiteket távol tartani a státuszszimbólumok okozta kényszerektől?

Ha a családot gazdasági termelőegységként kezeljük, úgy tűnhet, az ünnepbe fektetett idő és pénz felesleges pazarlás. Az ünnepre készülve megáll a munka, szünetel a tanulás, a háztartás rezsiköltsége pedig inkább növekszik, mint csökken. Az anyagiakat tekintve az ünnepnek nincs mérhető hozadéka. Ezért nem érti a kapitalista gazdaság sem az ünnepet. Mivel az ünnepbe való befektetés eredménye pénzben nem mérhető, az ünnepre való készülést és magát az ünneplést az erőforrások és az idő pazarlásának látják.

Fogalmazzátok meg: milyen lelki hozadéka volt legutóbbi családi ünnepeiteknek! Hogyan lehet széppé és bensőségesé tenni a családi ünnepeket?

Családon belül és családok között is gyakori a versengés: ki tud elegánsabb ünnepet rendezni, ki adja az értékesebb ajándékot. Verseny folyik a munka világában is: ki tudja a jobb állást, a jövedelmezőbb munkát megszerezni, ki tudja a maga családja számára kisajátítani a többet ígérő gazdagodási lehetőségeket. Még az is előfordul, hogy a jó és nemes szándéokra egyesült társaságok versengenek egymással: melyiküknek van több tagja, jobb kapcsolatai, sikeresebb tevékenysége. A verseny hevében gyakran háttérbe szorulnak a tevékenység igazi céljai, a versengők minden igyekezete a másik legyőzésére irányul. A versenynek azután nem csak nyertese van, hanem vesztese is. És vesztes az egész társadalom is, mert a versengés eltávolítja egymástól a rokonokat, a testvéreket, a családokat, a mindannyiunk javáért, azaz a közjóért munkálkodni hivatott közösségeket. Mindez tovább gyengíti a társadalmi összetartozást. Szétesőben lévő társadalmunknak versengés helyett összefogásra, a másik legyőzésének szándéka helyett egymást segíteni akarásra, együttműködésre van szüksége.

Használjuk ki az ünnep adta lehetőséget arra, hogy a családban, a rokon és baráti körben, a közösségekben és munkahelyünkön is erősödjének a kapcsolatok. Ébresszen rá az ünnep: mindnyá-

jan a bennünket feltétel nélkül szerető mennyei Atya gyermekei, tehát testvérek vagyunk. Az ünnep képes túlmutatni a hierarchián, a generációkon, a korkülönbségeken, a szerepeken, a jövedelmeken, segíti a közösség megtapasztalását, erősíti a családban a generációk közötti kapcsolatokat, közös sorstapasztalatot ad a munkahelyen, vagy bármely valódi közösségben. A magyar történelemben szép példákat találunk arra, hogy egy-egy válságos pillanatban, megpróbáltatások idején az ünnep képes volt megújítani az összetartozás érzését, a közös akaratot az életre, a küzdelemre. Az ünnep erőt tud adni, ráébreszt az egymásra utaltságra, fokozza a többiekbe, mindenekelőtt azonban Istenbe vetett bizalmunkat. Micsoda erő árad ki ott-akkor, amikor sok száz ember együtt énekl: Isten áldd meg a magyart!

Idézzetek fel olyan ünnepeket, amelyek számotokra erőforrássá váltak! Milyen ünnepekkel kapcsolatos emlékekről, tapasztalatokról beszéltek nektek szüleitek, nagyszüleitek?

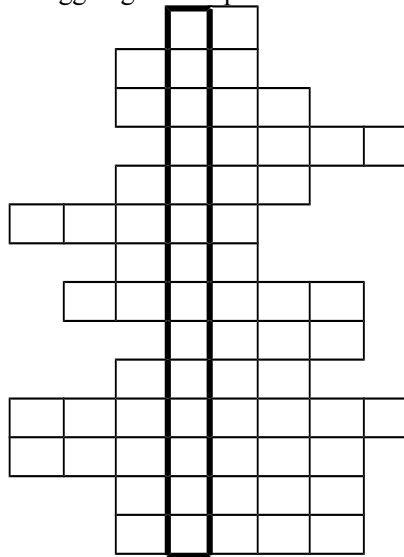
*Bíró László, a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke*

PLÉBÁIAI HIRDETÉSEK

- + 11-én(h) 9.30-kor munkácsi **székesegyház búcsúja.**
- + 12-én (k) 16ó-tól a kecskeméti Máltai Szeretetszolgálat és a Rózsahölgyek **találkozója** lesz a konzulátuson.
- + 13-án (sze) 16ó-tól **elsőáldozók szüleinek 1. találkozója.**
- + 14-én (cs) 17ó-tól **képviselőtestületi ülés** a plébánián.
- + 15-17. (p-v) között **PapTihámér OFM atya** helyettesít.
- + 17-én (v) központi **Karitás-gyűjtés** lesz minden misében!
- + **Ungvári katolikus szakkollégiumban van még hely.** Info: Mira nővér +380663549184, vagy Palkó Éva +380661467659

TAKI (Találd ki!)

A függőleges oszlop tartalmát kiről mondja Jézus?

- Nem tegnap és nem holnap.
- Az isteni erények közül az első.
- Jézus nagymamája.
- Aki legyőzte Góliátot.
- "A sivatag hajója."
- "Szent vagy, vagy, szent vagy!"
- Szántó eszköz.
- Földrészt a tengerben.
- "Én vagyok az út, az igazság és az ..."
- Fás terület.
- Az egyik apostol.
- Amire Jézust felfeszítették.
- Bűn más szóval.
- Templomi bútortzat. (legfontosabb)

IGENAPTÁR

- 11. (h) **SZENT MÁRTON** Bölcs 1,1-7; Zs 138; Lk 17,1-6
- 12. (k) **SZENT JOZAFÁTBölcs** 2,23-3,9; Zs 33; Lk 17,7-10
- 13. (sze) Bölcs 6,1-11; Zs 81; Lk 17,11-19
- 14. (cs) Bölcs 7,22-8,1; Zs 118,89-91.130-135.175; Lk 17,20-25
- 15. (p) Bölcs 13,1-9; Zs 18,2-5; Lk 17,26-37
- 16. (szo) Bölcs 18,14-16; 19,6-9; Zs 104,2-3.36-43; Lk 18,1-8

HETI MISEREND

- 11-15. (h-p) **8 Beregszász**
- 16. (szo) **16 Ardó** **17 Beregszász**
- 17. (v) **8 Macsola** **10 Beregszász**

BEREGSZÁSI RÓMAI KATOLIKUS SZENTKERESZT PLÉBÁIA

Тел./факс: 8-2411elk-25113, web: www.beregszasziplebania.org.ua

Felelős szerkesztő: Michels Antal plébános

MTC: 0661512843 / e-mail: harangszo@freemail.hu

Ukrajna, 90200 Beregszász, Sevcsenko u. 3.it

Tel./fax: +3803141-25113. e-mail: plebania@bereg.net.ua

Plébániai iroda nyitva 8.30-15.30 között hétköznap a templomudvaron (Rákóczi tér 6.)

Elérhetőségek tel.: 4-20-87 e-mail: beregszasziplebania@gmail.com